

Той, Хто розсіює темні диявольські хмари

Спробуйте уявити як Ви виглядаєте збоку в той час, коли готуетесь до якоїсь відповідальної події – публічного виступу, зустрічі чи іспиту . Ви можете побачити своє обличчя? Про що говорять ваші очі і що виражає міміка? Що це з Вашими руками? Ви зайняли їх тим, що взяли ручку чи олівця і тепер весь час нервово перебираєте їх пальцями? Ви сидите спокійно чи аж підстрибуєте, не знаходячи собі місця?

Пам'ятаю як я спокійно сидів на одному із занять на Школі євангелізму, коли нас навчали як майстерно проводити опитування біля дверей і пропонувати біблійний урок. Заняття було настільки цікавим, що я відчув, ніби мене буквально затягнуло з головою. Вся моя увага була прикована до викладача. Так було до одного моменту – коли наш координатор по практичному євангелізму сповістив, що ці ж самі опитування із дому в дім ми виходимо опробувати сьогодні ж, відразу після обіду. Я ледь не вдавився зі страху! Було таке враження, що моє серце чомусь захотіло втекти зі свого призначеного йому Богом місця, і воно стрімким ривком спочатку досягло моїх ніг (це було так, ніби всередині мене щось обірвалося), а потім подумало: “Ні, мені тут занадто холодно, піду-но я вгору, на своє місце і навіть вище”, і застрягло десь в самому горлі. Воно колотилося неначе у переляканого до смерті кролика. В вухах стояло глухе барабанне відлуння.

Наскільки я зрозумів, координатор швидко добрав у чому справа: реакція інших студентів була написана, як і в мене, на їхніх обличчях, і була вона ні чим не менш емоційнішою. Тому він вирішив дати нам змогу “випустити пару”, стабілізуватися і побачити, що насправді не так страшно і складно, як нам здається. Для цього він організував нас в групи по троє, де ми могли симулювати опитування біля дверей, причому студенти намагалися бути максимально наближеними до реальних умов. Але

кожен з нас чітко розумів, що в реальній ситуації біля дверей люди, до яких ми постукаємо, не будуть милувати незнайомців і робити подумки скидку на те, що “цей хлопець такий милий та розумний, просто трохи нервує! Давай-но, сину, спробуй з початку, тільки з посмішкою на обличчі”. Це була жорстока реальність, яка вимагає наявності хоча б мінімальних навиків у сфері комунікації.

Тому в моїй голові один за одним лунали уривки з того, що ми опанували за короткий час перебування на школі: “Коли стукаєш у двері, посміхайся! Пам’ятай, що повинен поважати особистий простір людини! Підтримуй зоровий контакт і, знову ж, не забувай посміхатися – тобі ж легше буде! Тримай фокус на дверях, адже ти не хочеш втратити шанс почати діалог. І ще одне – опусти свою планшетку для опитування, не тримай її як наречена свій весільний букет. Як відкриються двері, відразу коротко поясни хто ти, для чого прийшов і яка ціль твого візиту... а урок? Ааай! Я ж не перевернув бланк уроку так, щоб коли людина візьме його в руку, то надпис комфортно читався з її позиції! Що я ще забув, що я ще забув...? Ах так! Мій молитовний партнер...”. Ну, думаю ви чудово мене розумієте!

Увесь 10-тий розділ Євангелії від Матвія присвячений таким же переживанням, тільки збоку учнів Ісуса. Він посилав їх на роботу в реальних умовах, і тепер те, що вони так довго з задоволенням слухали, треба було втілити в життя, а це, як говорить досвід, завжди складніше, страшніше, але і цікавіше. На тобі лежить не тільки неймовірна відповідальність за людей, але і відкриваються нові горизонти радості і задоволення.

Ісус відсилає їх на проповідь по двоє і нагадує деякі принципи, які їм суттєво допоможуть. Прочитайте їх самостійно вдома, аби вам ніхто не заважав, і намагайтесь зрозуміти, як ці поради конкретно мали допомогти їм в роботі, і, щонайважливіше, – чому Він давав їм саме ці, а не інші поради? Що, згідно слів Ісуса, це говорить нам про те, які в них були потреби та виклики?

Наведу приклад: «Чи не два горобці продаються за гріш? А на землю із них ні один не впаде без волі Отця вашого. А вам і волосся все на голові пораховано» (Матв.10:29,30).

Про що, згідно цих слів, тривожилось серце учнів? Так, про фізичну безпеку! Вони залякані і стривожені. Погляньте, як сатана бере в свої руки наші інстинкти і бере ними нас на гачок. Він душить нас страхами і сумнівами, чиясь душа грубіє, і, черства, тепер уже не може чути Божих слів.

Ісус завірив, що ніхто не посягне на їхнє життя, якщо це не буде допущене Отцем. Отець потурбується про їхнє харчування і безпеку навіть краще, ніж про пташок, яких Він незмінно годує щодня. “Чи ж ваше життя не вартніше багатьох горобців? А у вас і волосся все на голові пораховане!”

«Він напоює гори з палаців Своїх, із плоду чинів Твоїх земля сититься. Траву для худоби вирощує, та зеленину для праці людині, щоб хліб добувати з землі... Вони всі чекають Тебе, щоб Ти часу свого поживу їм дав. Даєш їм –збирають вони, руку Свою розкриваєш – добром насичаються» (Пс.103:13,14,27,28).

Вони будуть у повній безпеці, аж поки мученицька смерть не буде довірена комусь із них. Бог нікого не робить мучеником без його на те внутрішньої згоди. Він не просить віддавати життя без причини.

Дивіться як Ісус обережно працює з їхніми душами, як Він акуратно, ніжно, проте, з внутрішньою впевненістю, намагається розвіяти ці чорні диявольські хмари над ними!

“А як мене питають до якої церкви я належу?” – це була перша чорна думка, яка миттєво заволоділа кожного студента Школи евангелізму відразу після того, як ми дізналися, що йдемо на опитування. “А якщо там буде велика собака? А якщо нас зустрінуть злі і невиховані люди, або почнуть випитувати про документи, на підставі яких нам дозволено робити опитування?..”. Наші переживання цілими тонами лягали на його вуха, це був безперервний потік.

Пройшло кілька хвилин, хтось приготував нові питання, і тепер вже навіть думки про успіх починали лякати нас: “А якщо людина насправді захоче займатися біблійними уроками, а я ще не приготувався як слід? Що я маю казати?», – ми були просто як малі діти.

Але координатор терпляче слухав нас, як і Ісус слухав учнів. Тоді Він багато раз молився за них. Хто знає про що Він просив для них у Свого Отця? Любові та єдності (Ів.17). Він просив для них справжньої любові, бо вона проганяє страх. Він просив, щоб ніхто з них не загинув, хоча знав, що серед них є і Його зрадник – «син погибелі». Ісус хотів, щоб темні хмари страшних передчуттів і тривоги, які згущували злі ангели над розумами учнів, розсіялися, і вони могли чистим і світлим поглядом вітати будь-яку зустрічну людину, якій вони передаватимуть Євангеліє. Наголошу ще раз: це стосувалося навіть Юди, який до того опустився, що продав Христа за пару десятків срібняків. Тут я бачу Ісуса, який справді переймається болями людей і бажає знешкодити отруйну диявольську атмосферу. Ісус прийшов, щоб розірвати наплутані над нашими душами сіті, Він дає нам вдихати повітря повними грудьми. Він прийшов дати прозріння сліпим, випустити змучених на волю, проповідувати літо Господнє, приємне (Іс.61:1,2).

Це якраз те, що робив Ісус. Він робив це постійно, особливо в суботу, так як вона є днем спокою та звільнення. І ті, хто був у цей день скований і змучений, отримували Його допомогу в першу чергу. Інколи здавалося, що Він навмисно робить суботні чудеса, і цим тільки втягує Себе у безперервні баталії з вчителями Закону. Почитайте про суботні зцілення Ісуса – в них є певна і неочевидна при поверхневому читанні особливість: Він не виставляв тим, кого зцілював в цей день ніяких додаткових іспитів щодо їх віри в Нього, як це було в інших випадках. Складається таке враження, що цим самим Він демонстрував істинний зміст суботи – торжество над темними хмарами гріха. Тому Ісус хотів, щоб і наше обличчя, і інтонація нашого голосу стали проповіддю про свободу від темряви і пригнічення.

Так, те, що намальовано у нас на обличчі, красномовніше відображає наш внутрішній стан і проповідує ще перед тим, як ми відкриємо рота. Саме тому на початку я запитував вас – як ви уявляєте себе збоку під час навантаження і переживань. В Школі євангелизму я постійно нагадую студентам, що вже по нашій ході люди визначають чи варто відкрити перед нами двері своїх квартир, чи одразу дати відсіч: наші насуплені брови, сковані і підняті в нервах плечі, вираз страждання і невпевненості, який заплітає наші губи, або руки, які трясуться – все це може стати природнім бар'єром для спокійної і ненав'язливої розмови.

Нам вкрай важливо пам'ятати, що Ісус не мріяв створити з учнів «машини для проповіді», які можна було б просто гарно відлаштувати і запустити конвеєрне виробництво Своїх послідовників. Перш за все, Його серце сповнене любов'ю до людей. «...Полюбивши Своїх, що на світі були, до кінця полюбив їх...» (Ів.13:1). Він і досі має безмежне бажання служити їхнім стомленим душам. Коли вони звільняються від реальних чи надуманих тягарів, вони тут же починають рости і розвиватися, так, як починає підніматися гарно доглянута рослинка, яку з усіх сторін звільнили від утиску і тіні бур'янів і гарно полили водою. Тепер рослина тягнеться до сонця природньо і набирає сил прямо на очах. Думаєте з нами відбувається щось інше? Зовсім ні! Ми такі ж самі. Звільніть більшу частину пасивних «послідовників» Ісуса від таємних гріхів і міжособистісних проблем – і ви побачите, як відсвіжений розум захоче розвиватися і служити. У них відразу з'являється вільний час, гроші, нові ідеї для служіння. Вони готові піти за Христом хоч на край світу!

Отож, Ісус готує учнів, що вже час іти. І я собі уявляю, як після шуму, гаму, переживань, емоцій Ісус закликає їх разом помолились. Всі вони розійшлись! Навколо зацарювала тиша! Ісус залишається наодинці. Це таке цікаве відчуття, я не раз переживав його сам. Коли координуєш місійну роботу, і тут твоя команда розбіглась – в цій дивовижній тиші, яка тягнеться

буквально кілька хвилин, ти починаєш розуміти, що здійснилася одна із найбільших твоїх мрій, в цей момент за стінами відбувається чудо – те, що ти робив би годинами, робиться за лічені хвилини. Охоплюється все більше територій, ефект помножується, діло виривається вперед.

“Поправді, поправді кажу вам: Хто вірує в Мене, той учинить діла, які чиню Я, і ще більші від них він учинить, бо Я йду до Отця” (Ів.14:12).

Вони зустрічаються з труднощами і викликами, і вони ростуть як тісто на дріжджах. Ще трохи, і вони будуть знати те, що знаєш і ти. Тепер вас набагато більше. Скоро вони повернуться, і кімната, тепер така тиха, знову наповниться шумом. Але це буде не шум від нервових уривків фраз і переживань перед невідомим. Це шум радості, життя, шум досвідів. Один перед одним вони будуть розповідати неймовірні історії, навіть про чудеса, які Бог зробив у Ім'я Свого Улюбленого Сина! Кожен з нетерпінням очікуватиме вільної хвилинки уваги, щоб розказати як саме йому Бог допоміг і що він зрозумів на власному досвіді. Це не книжні знання, не відео з YouTube, не перекази інших. Це вогонь всередині тебе і ти не в силах мовчати! Бог став таким близьким і реальним для тебе! О, Слава Богу!

Ти стаєш таким «заразним»! Люди спочатку тільки радіють від твоєї історії, але їхнє нутро в один момент запалюється у відповідь, і Святий Дух говорить до нього: «Може і ти хочеш спробувати?»

Читаємо Мт.11:1. Ісус також іде працювати разом із Своїми учнями. Він не стоїть у стороні, не просить робити того, чого не робить Сам. Він не скидає цінних рекомендацій десь з висоти небес, Він працює разом з ними. Кожен служитель церкви має бути керований тим же принципом, що і Ісус.

Я уявляю як Ісус працює з людьми. Він і далі такий уважний! Він не нехтує ані найменшим проханням і стражданням слабких людських істот. З усіма Він працює поодиноці, для Нього не

існує натовпу, кожен для Нього – синочок і донечка. Він каже: “Я – добрий Пастир. Справжній пастир кладе життя за своїх овець. Наймит втікає, а Я кладу за них життя. Мої вівці чують Мій голос і я кличу їх по імені”.

І тут картинка змінюється: до Ісуса приходить делегація в складі всього двох людей. Виявляється, вони прийшли від Івана Хрестителя, який був на той час ув'язнений зі старань Ірода. Вони прийшли всього з одним питанням. «Чи Ти Той, Хто має прийти, чи чекати нам Іншого?» (Матв.11:3)

Давайте трішки зупинимося. Наступний текст відкриває нам суть відповіді Ісуса, але не показує, скільки часу пройшло перш, ніж Він відповів. Що відчув Ісус, коли Йому задали це питання? Що б відчували ви?

Коли я готувався до виступу на новорічній програмі в своїй громаді, буквально за кілька годин до того мене сповістили, що моя бабуся померла (вона тоді страждала від важкого онкологічного захворювання). Що зробив би на моєму місці хтось інший? Я не знаю. Я знав, що колись це має трапитись, але тепер я нічого не міг сказати. Я не міг вести служіння, сповнене радості і хвали, знаючи про страждання моїх рідних.

Ісус чітко бачив, що сатана немало потрудився, аби зламати такого вірного посланця Божого Царства, як Іван. Іван Хреститель перший проголосив, що Царство Месії близько, за словами Е. Уайт, він перший за нього і постраждав. Іван був повністю впевнений, що Ісус – Божий Син, Спаситель світу і Месія, Який гряде у цей світ. Як же він тоді допустив ці важкі сумніви? Як важка і чорна хмара підозри і недовіри нависла над його головою?

“Життя Йоана було сповнене активної праці, тому морок і бездіяльність ув'язнення лягли на нього важким тягарем. Тиждень минав за тижнем, не приносячи жодних змін, і тоді ним опанували сумнів і відчай. Учні не залишали його. Їм було дозволено приходити у в'язницю; вони приносили йому відомості

про діяльність Ісуса, розповідали, як люди юрбами сходилися до Нього. Проте, їх дивувало: якщо цей новий Учитель був насправді Месією, то чому Він нічого не зробить для звільнення Йоана із в'язниці? Як Він може допустити, щоб Його вірний провісник був позбавлений волі, а можливо, й життя?

Безумовно, такі питання мали певну дію. У Йоана з'явилися сумніви, які в іншому випадку ніколи не виникли б. Сатана радів, слухаючи слова учнів, оскільки бачив, як вони крають душу вісника Господнього. О, як часто ті, котрі вважають себе друзями доброї людини і, прагнучи довести їй свою вірність, на ділі виявляються її найнебезпечнішими ворогами! Замість того, щоб зміцнити віру, їхні слова викликають депресію та позбавляють мужності!..

Виконуючи доручену роботу, Предтеча не дорожив своїм життям. Тепер же, знемагаючи у темниці, він чекав, що "Лев із коліна Юдиного" розтрощить поневолювача і звільнить як його особисто, так і усіх бідних та страждаючих. Але Ісус, здавалося, задовольнявся тим, що збирав навколо Себе учнів, зціляв хворих і навчав народ. Він їв за одним столом з митниками, а тим часом римське ярмо щодня все більше тяжіло над Ізраїлем. Цар Ірод і його розпусна коханка задовольняли свої примхи, у той час як зойки бідних і страждених здіймалися до Небес.

Для пророка пустелі усе це було незбагненою таємницею. Були хвилини, коли нашіптування злих духів пригнічували його душу і насувався, немов чорна тінь, невимовний страх. А може, так довго очікуваний Визволитель ще не прийшов? Що ж у такому разі означала вістка, яку він був покликаний сповіщати? Йоан відчував гірке розчарування, дивлячись на результат своєї місії. Він очікував, що Божа вістка, передана через нього, подіє так само, як читання Закону в часи Йосії та Єздри (див. 1 Хронік 34; Неемії 8:9), що результатом цього будуть глибоке розкаяння і навернення людей до Господа. Для успіху справи було принесено в жертву все його життя. Невже це було даремною справою?

Йоана непокоїло ще й те, що його учні з любові до нього плекали в серцях невір'я в Ісуса. Невже він марно трудився для них? Невже він позбавлений змоги працювати через те, що не зрозумів своєї місії? Якщо ж обітований Визволитель прийшов, а Йоан виявився вірним своєму покликанню, то чи не повинен Ісус скинути владу гнобителя і звільнити Свого провісника?

І все-таки Хреститель остаточно не втратив віри у Христа. Він пам'ятав голос з Неба і голуба, який спустився на Ісуса; непорочну чистоту Ісуса, силу Святого Духа, яка спочила на Йоані в присутності Спасителя, а також свідчення пророків, – усе говорило про те, що Ісус із Назарета – обітований Месія.

Йоан не став ділитися своїми особистими сумнівами і тривогами з учнями. Він вирішив звернутися із запитанням до Самого Ісуса, доручивши цю справу двом своїм учням. Хреститель сподівався, що розмова зі Спасителем зміцнить їхню віру і дасть впевненість їхнім братам. Йоан і сам пристрасно бажав почути від Христа слова, звернені особисто до нього.» (ХНС, ст. 196.4).

Отже, своїми словами і навіть тим, як ми виглядаємо збоку, ми можемо вкинути людей до темряви, яку Христос прийшов, щоби розсіяти. Наш негативізм та гіркота можуть штовхнути їх на дорогу, яку Христос прийшов відмінити, посіяти бур'яни, які Він прийшов вирвати з корінням.

Ісус невпинно працював весь день, а потім відіслав послідовників Івана з вісткою, яку вони бачили своїми очима: «Сліпі прозрівають, і криві ходять, стають чистими прокажені, і чують глухі, і померлі встають, а вбогим звіщається Добра Новина... І блаженний, хто через Мене спокуси не матиме!» (Матв.11:5,6)

Знову Він досяг Своєї цілі – тепер Іван був готовий кинути до ніг Спасителя всі свої сумніви і в смиренні чекати своєї долі, не дивлячись на те, чи визволить його Господь з в'язниці, чи залишить, щоб він переніс мученицьку смерть.

Даючи свободу усім нещасним, усім хто був у страху і сумнівах, Ісус звернув останні слова цього розділу саме до тебе. Він не хоче залишатися Великим Утішителем тільки для людей тієї епохи. Він хоче працювати з твоєю душею. Можливо ти був одним із тих, після чиїх слів люди відчували себе протилежно до того, як це було, коли говорив Ісус. Можливо після твоїх слів люди відчували себе пригніченими чи глибоко ображеними. Може хтось із них із-за твоїх дій не бачив у своєму житті милості і любові Господа. Але Ісус чекає на тебе, на мене також. Через багато сотень років Він направляє ці слова до тебе: «Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм. Бо ж ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!» (Матв.11:28-30)

Чи досяг Він Своєї основної цілі в твоєму житті? Чи даси ти Йому можливість розігнати темні хмари відчаю навколо тебе? Чи хочеш ти відповісти Йому твердою згодою?

Бакалаврант богослов'я Василь Бурсук